

man Ciril, Freienreich Alfred, Kasimir Ludovik, Preac Krista, Kirbiš Jožef, Albrecht Vilj., Dreo Vinko, Zupanič Anton, Zupanič Julija, Hostnik Ivan, Rožman Matevž, Turk Anton, Sitar Oswald, Čeh Martin. Poročilo tovariša blagajnika: Društvo je v minulem letu imelo 21.011.50 Din dohodkov in 19.608 Din izdatkov. Potem smo sprejeli našega vaščana g. Ferdo Kieslingerja za prvega častnega člana. Nato so se vršile volitve. Za načelnika je bil zopet izvoljen tovariš Zupanič Albin, kateri je obenem tudi poveljnik. Za podpoveljnika tovariš Rožman Franjo, za tajnika tovariš Vau-potič Ivan, za blagajnika tov. Purg August, za odbornike: tovariši Lozinšek Vinko, Mla-kar Martin, Kozel Štefan in Dračbaher Franc. Za njihove namestnike: tovariša Klethofer Franc in Skok Jože. Za pregledovalce računa: tovariši Kranjc Ivan, Repič August in Lozin-šek Leopold. Končno se je vršila zaobljuba. Člani so se razšli, v svesti si svojih dolžnosti. Na pomoč!

Smartno ob Dretl. Kljub krizi in pomanjkanju se je letošnji predpust uporabljal za različne zabave in prireditve. Je pač tako: na eni strani ljudje, ki ne marajo za krizo, na drugi strani pa pomanjkanje in revščina. Kar se je pa na pepelnice odigralo, to bo pa menda vsak pameten človek obsojal. Način te pepelnice šale je bil docela neokusen, žaljiv in v zasmeh verskim obredom. Za »pušeljček« pri tej komediji pa je bila mladina. To je obžalovanja vredno!

Sv. Temaž pri Ormožu. V nedeljo dne 19. t. m., popoldne po večernicah, nastopi v Društvenem domu v zanimivi ljudski igri slovit razbojnik Guzaj s svojimi tovariši, ki vam je znan že po povesti iz »Slovenskega gospodarja«. Kdor pa hoče junaka te povesti поблиže spoznati, naj ne zamudi prilike, da si ga ogleda na našem odru, ko bo nastopal z vsemi svojimi slabostmi in krepostmi. Pred igro nastopi z izbranimi pesmimi naš domači priznani pevski zbor.

Smeh na vojaškem sodišču.

Francosko vojaško sodišče je znano po svoji strogosti. Na obrazih sodnikov

počiva vedno izraz resnosti in strogosti. Smeh je v teh prostorih neznan zvok. Pri zadnji razpravi pa je bilo obilno smeha. Pred vojaškim sodiščem se 'e namreč moral zagovarjati kaplar Ravoisier. Ker je včasih prišel prepoznano domov, so mu kot kazen določili, da mora po odsluženem roku še mesec dni služiti. Ko so meseca septembra 1932 njegovi tovariši smeli iti domov, je dobil Ravoisier vozni list in službeno povelje, da se mora drugi dan prijaviti v Etampesu pri tamošnjem letalskem polku, kjer naj odsluži še 30 dni. Ravoisier se je razsrdil. Ko se je ob čaši dobrega vinca poslavljajal od svojih tovarišev, ki so se odpravljali domov, si je nekaj domislil. Domislek pa je bil ta: pošlji namestnika v Etampesu, sam pa pojdi domov. Namestnika dobiti ni težko, ko je povsod brezposelnih ljudi. Dogovoril se je z nekim brezposelnim, da bo šel mesto njega služiti mesec dni, zato dobi 5000 frankov. Kot aro mu je dal na roko 500 frankov. Nekaj ur kasneje se je krivi Ravoisier v uniformi in z dokumenti pravega Ravoisierja javil pri letalskem polku v Etampesu.

Vse je šlo gladko. Namestnik se je prikazal kot poslušen vojak in ker je bil izučen slikar in pleskar, so ga dobro porabili za ta posel. Čez teden dni pa je ta mož naenkrat se naveličal dela in službe ter se je javil bolnega. — »Vratna bolezen«: tako je bilo zapisano na bolezenskem listu. Zdravnik pa je konstatiral, da ima polipa v nosu ter da je potrebna operacija, in sicer v vojaški bolnišnici v Parizu. Da bi se moral podvreči operaciji, to ni bilo določeno v pogodbi, ki jo je sklenil z Ravoisierjem. Zato mu je pred odhodom v

Pariz brzojavil, da odpoveduje sklenjeno pogodbo. Ravoisier pa mu je odgovoril: »Stvar je preprosta; jaz grem mesto tebe v bolnišnico, ti pa boš se vrnil v Etampesu.« Menjala sta uniformo. Sedaj se je pravi Ravoisier javil za operacijo v bolnišnici. Ko ga je zdravnik preiskal, mu je rekel: »O polipu ni sledu, pač pa mora biti bolezen v slepiču, tam bo potrebna operacija.« Kaj je Ravoisier hotel? Moral se je dati operirati na slepiču. Teden pozneje je kot popolnoma ozdravljen zapustil bolnišnico. Sedaj pa nazaj v Etampesu?! Obrnil se je na svojega namestnika, naj se vendar mesto njega vrne tje k letalskemu polku. Namestnik pa o tem ni hotel nič več slišati. Tako je moral Ravoisier vgrizniti v kiselo jabolko ter se odpeljati v Etampesu. Ko je tja došel, so se nekoliko čudili, ko so ga zagledali. Kako to, da ima svetle lasje, ko so prej bili črni? »To je storila tista operacija, med katero so moji lasje postali bolj svetli«, je odgovoril Ravoisier. Naslednji dan pa je izpodbil sodu dno. Ko je namreč Ravoisier moral v stanovanju narednika od svojega namestnika-Ravoisierja začeto delo dovršiti, je na steno ne naslikal, marveč namazal strahovite stvari. Tako so tej goljufivi zamenjavi prišli na sled, Ravoisier pa je prišel v ječo. Nedavno je stal pred vojaškim sodiščem v Parizu. Ko je celo zadevo pred sodniki razkladal, je v dvorani nastal bučen smeh. Kar se še menda ni zgodilo na tem sodišču, se je zgodilo zdaj; vsi sodniki so se smejali. Smejal se je tudi Ravoisier ter je z nasmehom na ustnicah prejel kazen: pol leta zapora.

Maribor. Poročena sta bila dne 22. februarja t. l. v Mariboru Šerbinek Ivan, posestnik v Janževi gori pri Selnici ob Dravi, in Brus Ma-

rija, posestniška hči iz Zgornje Sv. Kungote, mnogoletna prednica Marijine družbe. Želimo božjega blagoslova!

Limbuš pri Mariboru. Dne 22. februarja je v dopoldanskih urah zatnil svoje trudne oči vrl krščanski mož, g. Jakob Tarbos, posestnik v Limbušu, na svojem tako ljubem domovju.

pripraviti do tega, da bi prišel v govorilnico. Najpotrebnejša pojasnila mu je donášal ravnatelj kaznilnice.

Železno zdravje Colnarjevo je kljubovalo grozotnemu času. Nikoli ni bil Colnar bolan, le bled je bil in zelo shujšan. Da bi pa pisal svojim domov, ga niso mogli omeščati. Če so mu ob priložnostih, za katere je bilo dano dovoljenje, za božič na primer, poslali darov, so opazili na njem neko pritajeno veselje. Kadar pa je sedel pred jestvinami, ki so mu bile poslane od doma, ni mogel ničesar spraviti v grlo in je porazdal vse svojim soujetnikom. V tej tih jetnišnici je bil on najtišji prebivalec. Če ga niso vprašali, ni nikoli izpregovoril besede. Pri vsakodnevnih izprehodih je imel oči uprte vedno v tla; nikoli se ni ozrl proti tistemu koščku modrega neba, ki je sijal tudi nad dvoriščem jetnišnice.

Gospod učitelj ni nehal s svojimi obiski; hodil je po naročila za ženo, ki jih je čakala, in za sina. Prej kdaj je vzel tudi pismo s seboj, toda Colnar jih ni hotel brati.

»Če bi prebral, bi umrl,« je rekel nekoč. Če

so ga vprašali, ali se kesa svojega dejanja, je molčal, nobena mišica v njegovem obrazu se ni zgenila. Vesti iz doma, ki mu jih je ustno sporočal ravnatelj, je poslušal molče; nihče ni mogel opaziti, če ga te stvari sploh zanimajo. Le ko mu je ravnatelj nekoč omenil, da so prišli za kmeta hudi časi, je vzdihnil. Tedaj je pač pomislil na svojo ženo. Ena sama novica pa ga je izbegala: ko mu je ravnatelj naznanil, da je sin Karel napravil zrelostno skušnjo z odliko, je zaihtel in je jokal skoraj dve uri.

Ko je učitelj to povedal doma, je izpreletel svetel žarek gospé Ane upadlo lice; stisnila je roko sinu, ki je stal poleg nje, in je tiho in vsa srečna rekla: »Še naju ljubi!«

»Pojdi in obišči gospoda graščaka.«

»Ne vem, mati; matura vendar ni nič kaj posebnega. Na tisoče jih je vsako leto, ki jo napravijo.«

»Spodobi se,« je rekla mati. »Z nikomer drugim v vasi nismo prijatelji, le z našim dobrim

»Moji recepti vedno pomagajo!«

»Verujem, verujem, odgovori odvetnik, če bolniku ne pomagajo, pomagajo pa tebi in lekarni.«

— — —

Nisem obljubil.

Kaplar novincu: »Od kod prideš tako pozno in se brez puške? Ali nisi slišal, da sem vam vsem naročil, da morate biti že vsi na odhod pripravljeni?«

Novinec: »Res, g. kaplar, rekli ste to, rekli, a jaz vam nisem za gotovo obljubil.«

— — —

Ni ošaben.

Stotnik okrega vojaka, katerega je pogosto videl zanemarjenega in zamazanega, ter mu reče: »Ali te ni nič